

10. POGRZEB Ś.P. PROFESORA EMILA STANULI

Dnia 16 grudnia 1999 roku zmarł w warszawskim szpitalu, po kilkuletniej nieuleczalnej chorobie, tuż po trzeciej operacji, ks. prof. dr hab. Emil Stanula, twórca największej w kulturze polskiej serii patrystycznej „Pisma Starochrześcijańskich Pisarzy” (60 tomów) i długoletni profesor patrologii, najpierw na Akademii Teologii Katolickiej, a następnie na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 20 grudnia w kościele OO. Redemptorystów w Warszawie przy ulicy Karolkowej 49. Mszy św. pogrzebowej przewodniczył ks. bp Stanisław Stefanek z Łomży w towarzystwie ks. bpa Bronisława Dembowskiego z Włocławka i ks. bpa Mariana Dusia, delegata księdza Prymasa z Warszawy. Koncelebrowało z nimi 65 księży, a wśród nich wielu kolegów-patrologów, przyjaciół i uczniów (m.in. ks. prof. dr hab. E. Staniek z PAT-u, ks. prof. dr hab. H. Pietras SJ z Krakowa, ks. dr J. Naumowicz z UKSW, ks. dr T. Kaczmarek z Włocławka) w obecności występujących w togach (16) przedstawicieli miejscowego senatu (m.in. Rektor UKSW – ks. prof. dr hab. R. Bartnicki, prorektor – ks. prof. dr hab. W. Góralski, dziekan Wydziału Kościelnych Nauk Historycznych i Społecznych – ks. prof. dr hab. H. Skorowski, dziekan Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej – ks. prof. dr hab. J. Dołęga) i dużej delegacji z KUL-u (m.in. dziekan Wydziału Teologicznego – ks. prof. dr hab. G. Witaszek, prodziekan tegoż Wydziału i aktualny Prezes Sekcji Patrystycznej – ks. prof. dr hab. J. Pałucki, prodziekan Wydziału Nauk Humanistycznych – ks. prof. dr hab. A. Eckmann, kierownik Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim i redaktor naczelny „Vox Patrum” – ks. dr hab. S. Longosz, kierownik Katedry Historii Sztuki Starożytnej i Wczesnochrześcijańskiej – B. Iwaszkiewicz-Wronikowska, adiunkt Katedry Patrologii – ks. dr M. Szram). Zebranych powitał i wprowadzenia do liturgii dokonał rektor domu OO. Redemptorystów w Warszawie – ks. dr A. Rębacz, homilię pogrzebową wygłosił prowincjał warszawskiej prowincji OO. Redemptorystów – ks. dr E. Nocuń, w czasie zaś Mszy św. śpiewał chór, którym długie lata opiekował się zmarły Ksiądz Emil.

Po Mszy św. Zmarłego żegnali w kościele: w imieniu Księdza Prymasa – ks. bp M. Duś, który podkreślił, że śmierć tego Profesora jest wielką stratą dla Kościoła i nauki polskiej; w imieniu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego – ks. Rektor prof. R. Bartnicki, który przypomniał, że Zmarły był przez długie lata filarem tej uczelni; w imieniu Wydziału Nauk Historycznych i Społecznych – dziekan ks. prof. H. Skorowski, który omówił dorobek naukowy Zmarłego; w imieniu Polskiej Sekcji Patrystycznej – ks. prof. J. Pałucki. Obok nich przemawiali: przedstawiciel grupy akademickiej, którą Zmarły się opiekował; ks. rodak z rodzinnej parafii Zmarłego (z Szerzyn pod Tarnowem) oraz rektor domu, w którym długie lata Zmarły mieszkał – ks. dr A. Rębacz. Odczytano też kilka nadesłanych kondolencyjnych telegramów, m.in. od ks. abpa M. Przykuckiego i nie mogącego przybyć z Brazylii brata ks. bpa Czesława Stanuli. Z braku czasu zaniechano dalszych pożegnań i przemówień, w tym również ks. S. Longosza, który chciał Zmarłego pożegnać w imieniu Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim KUL i „Vox Patrum” tymi oto słowami:

Drogi Emilu!

Tak niedawno, bo niespełna 7 miesięcy temu, 25 maja, wręczaliśmy Ci Księgę Pamiątkową na zorganizowanym przez nasz Zakład ogólnopolskim sympozjum w Lublinie, na które ze względu na Ciebie, przybyło wyjątkowo dużo patrologów z całego kraju, by cieszyć się z Tobą, by Ci gratulować i uznać Twoje zasługi, a dziś ci sami zebrani licznie patrologowie przybyli, by ci po raz ostatni podziękować za wkład w rozwój polskiej patrystyki i odprowadzić na miejsce wiecznego spoczynku. Przedstawiciele prawie wszystkich polskich ośrodków naukowych, w których prowadzi się studia nad antykiem chrześcijańskim, wiedząc, że od paru lat nieuleczalnie chorujesz, życzyli Ci wówczas przeważnie zdrowia, wydania kolejnych tomów „Pism Starochrześcijańskich Pisarzy” i dalszych sukcesów naukowych. Nikt wówczas nie przypuszczał, że tak szybko odejdziesz. Brak nam będzie teraz Ciebie: dla rówieśników – dobrego kolegi i przyjaciela, który miał wyjątkowy dar pozyskiwania ludzi do prowadzonej pracy naukowo-wydawniczej; dla młodszego – starszego brata, który umiał doradzić i pomóc; dla najmłodszych – dobrego ojca, który potrafił zainteresować i zachęcić do niełatwych studiów nad literaturą wczesnochrześcijańską.

Żegnając Cię dziś, chcę Ci w imieniu Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim KUL publicznie podziękować za wszystko, czego w swym życiu dokonałeś dla tej dziedziny, zwłaszcza dla wydawanego przez nasz Zakład „Vox Patrum”, którego od 1983 r. byłeś stałym recenzentem; dziękuję za wszystkie sugestie, rady i pomoc w jego redagowaniu, dziękuję za czynny udział prawie we wszystkich 29 zorganizowanych przez nasz Zakład ogólnopolskich sympozjach, którym często przewodniczyłeś i wygłaszałeś na nich referaty. A ileż to razy zbieraliśmy się wcześniej w 1976 i 1977 r. w Twoim mieszkaniu na Karolkowej, by najpierw układać statuty i zręby tworzonej Sekcji Patrystycznej, a po jej powstaniu ustalać tematykę organizowanych przez nią dorocznych spotkań naukowych. Dziękujemy Ci za miejsce i czas nam poświęcony.

Brak nam będzie Ciebie, Twojego ciepłego męskiego głosu, Twoich ojcowskich przyjacielskich rad, po które można było zadzwonić, Twoich rzeczowych publikacji, po które chętnie sięgaliśmy. A co teraz będzie z redagowaną przez Ciebie serią: „Pisma Starochrześcijańskich Pisarzy”, czy bez Ciebie będzie nadal wychodzić?

Emilu, odchodzisz od nas, ale żył będziesz w pamięci polskich badaczy antyku chrześcijańskiego jako ten, który obok dużego dorobku naukowego i dydaktycznego, był twórcą i redaktorem największej w naszej kulturze serii patrystycznej „Pisma Starochrześcijańskich Pisarzy”, zapisując się trwale złotymi zgłoskami w historii polskiej patrystyki, i wierzę, że stamtąd od Pana wspomagał będziesz modlitwą wszystkie nasze patrystyczne naukowo-wydawnicze poczynania.

Po przemówieniach nastąpiło wyprowadzenie Zmarłego na katolicki cmentarz na Woli, gdzie został pochowany w zakonnym grobowcu OO. Redemptorystów. Dla przypomnienia zaś jego zasług dla kultury polskiej, tuż po pogrzebie zorganizowano w Bibliotece Uniwersyteckiej KUL wystawę jego publikacji.